

Mikecs Enikő

Légyott

Fekete alak suhant végig az utcán,
Hosszú árnyékot vetve maga után.
Esti búcsúcsókot hagyott maga mögött,
Vörös rózsza virított szíve fölött.

Kit az erkélyen hagyott tűzte oda ezt,
A báró lánya, akit szeretett.
Karcsú, mint a lilium, szőke, mint a len,
Minden napján csak rá gondol szüntelen.

Másnap reggel korán kel, hogy elkészüljön,
És szerelme kebléhez meneküljön.
Az odvas tölgynél lesz a megbeszélt légyott,
Esdve kérte: Bármilyen áron legyél ott!

Mire odaér, várja őt szeretője,
Karcsú derekán kioldva fűzője.
Epekedve néz, de hirtelen elszörnyed,
Hiszen szerelme egyszer csak meggörnyed.

Úgy tesz mintha haldokolna, bár nincs semmi baja,
Az egész csak színjáték, várják őt odahaza.
Hogy elmesélje anyja megbosszulását,
Miként szúrta szíven a báró leányát.

Kérdezni próbál, de süket fülekre lel;
A fiú csak nézi őt, de nem felel.
Majd kegyetlenül odalöki egy fához,
És lassan hozzákezd mondanivalójához.

*„Gyűlölöm a családot, főleg apádat,
Amiért kivégeztette anyámat.
Ágyában akarta látni néhány este,
Hisz minden kívánságát egy-egy nő leste.*

*De édesanyám erős volt és tiltakozott,
Apád kéréseire visszakozott.
Nem lehetett az övé, ezért megölte,
S most te fogsz megfizetni őérte.”*

Befogta a lány száját, hogy ne kérdezzen többet;
Szívébe szúrt, s az holtan rogyott össze.
Még utoljára a kék szemébe nézett,
Majd halkán, füttyörészve továbblépett.